

Curatoren Imtech versus advocaten De Brauw: ‘Je wilt maatschappelijk niet dat dit mag’

In hun speurtocht naar geld deden de curatoren van Imtech, het beursgenoteerde installatiebedrijf dat in 2015 failliet ging, gisteren de Amsterdamse Raad van Discipline aan. Daar werden de vier tuchtklachten behandeld die zij in 2018 indienden tegen vier advocaten van De Brauw Blackstone Westbroek.

Sinds 2013 onderzoeken de curatoren Jeroen Princen en Paul Peters de zaak. Voor een tekort van €1,5 mrd hebben ze bestuurders en commissarissen aansprakelijk gesteld. Ze dienden eerder al tuchtklachten in tegen accountants van KPMG, en nu zijn dus de advocaten van Imtech aan de beurt.

‘Je wilt maatschappelijk niet dat dit mag, daarom hebben we de tuchtklachten ingediend’

- Jeroen Princen, curator Imtech

De curatoren verwijten de advocaten dat ze in de laatste jaren van het bedrijf stelselmatig de banken bevoorreesden boven andere crediteuren en dat ze in de aanloop naar het faillissement de ondergang met hun excessieve declaraties hebben bevorderd. Van de €55 mln die De Brauw in rekening bracht (mede voor onderaannemers), willen zij €4,5 mln retour. Princen: ‘Je wilt maatschappelijk niet dat dit mag, daarom hebben we de tuchtklachten ingediend.’

Ontvankelijkheid

Zijn de curatoren ontvankelijk? Dat is de kwestie waarover gisteren werd gepleit door Robert Sanders van De Clercq voor de curatoren, en ex-deken Germ Kemper voor de (deels ex)advocaten van De Brauw. Curatoren komen zelden met tuchtklachten tegen advocaten: hebben ze wel een belang? Sanders baseert zich op de inbreuk op de wettelijke taak van

curatoren en stelt dat de betamelijkheidsnorm van artikel 46 Advocatenwet zich uitstrekt tot bescherming van derden, in casu de onbetaalde crediteuren.

Door onjuiste adviezen en te rooskleurige rapportages zouden de advocaten van De Brauw de crediteuren hebben benadeeld. Vanwege persoonlijke contacten zouden ze bepaalde bestuurders van Imtech ten onrechte niet aansprakelijk hebben gesteld. Ze zouden excessief hebben gedeclareerd en op het laatste moment zouden ze paulianeus hebben gehandeld, aldus Sanders.

‘Advocaten hoeven geen rekening te houden met belangen van schuldeisers, tenzij die op onaanvaardbare wijze worden geschaad’

• Germ Kemper, advocaat van de advocaten van De Brauw

Dit laatste is iets wat de civiele rechter zou moeten vaststellen, zegt Kemper: de beoordeling daarvan is bijzonder complex en daarvoor is juist de civiele rechter geëquipt. Nog afgezien van de feitelijke onjuistheid is er volgens Kemper verder geen sprake van normen die de klagers kunnen inroepen. De curatoren zijn niet rechtstreeks in hun eigen belang getroffen en kunnen ook niet klagen namens de gezamenlijke schuldeisers, want die kunnen zich in deze niet beroepen op normen die strekken tot bescherming van hun belangen. Advocaten moeten partijdig zijn en ‘hoeven geen rekening te houden met belangen van schuldeisers, tenzij die op onaanvaardbare wijze worden geschaad’.

Termijn

Punt van discussie is ook de termijn: zijn de klachten wel ingediend binnen de termijn van drie jaar? Sanders stelt dat de termijn gaat lopen vanaf het moment dat de curatoren kennis konden nemen van de feiten, namelijk vanaf hun benoeming op 10 augustus 2015. Volgens Kemper zijn de klachten te laat ingediend. Want als de curatoren al zouden kunnen klagen namens de gezamenlijke schuldeisers, dan hadden zij toch zeker eerder kennis gehad van de betwiste handelingen.

Volgens Kemper ben je niet zomaar ontvankelijk ‘omdat je graag een tuchtrechtelijke uitspraak wilt hebben’. Hij schetst de cv’s van de bestuurders en commissarissen van Imtech, die ‘hebben hard gewerkt voor het voortbestaan van het bedrijf’. Ze zouden de beweerde fouten van advocaten heus wel hebben gezien. Daarom hoeft de Raad van Discipline niet bang te zijn dat hij met een niet-ontvankelijkheid ‘fouten onder het tapijt zou schuiven’. En er is altijd nog de civiele rechter in Rotterdam.

Dagelijks tijd kwijt

‘Ik heb geen moeite om me te verantwoorden tegenover cliënten, maar wel tegenover curatoren’

• Jan Marten van Dijk, voormalig advocaat De Brauw

De beklagde advocaten zelf bestrijden aan het eind van de drie uur durende zitting kort de feitelijke basis van de klachten. Ze bekritisieren de enorme omvang van het dossier, het gebrek aan voorafgaand overleg en geven gepassioneerd lucht aan hun verontwaardiging. Jan Marten van Dijk, inmiddels geen advocaat meer: 'In de 27 jaar dat ik advocaat was heb ik nog nooit een tuchtklacht tegen me gekregen en nu ben ik al twee jaar dagelijks tijd kwijt aan het verweer in deze zaak. Ik heb geen moeite om me te verantwoorden tegenover cliënten, maar wel tegenover curatoren.'

Ruud Hermans, inmiddels bij De Brauw vertrokken, schetst de moeilijkheden die hij ondervond door de 'frontale aanval op onze integriteit'. Een benoeming bij de Orde van Advocaten werd aanvankelijk wegens de klacht ingetrokken, al werd hij daarna na eigen actie alsnog benoemd. Als raadsheer-plaatsvervanger wil hij 'niet enige pauliana-zaak' doen.

Harm-Jan de Kluiver suggereert dat de curatoren zelf ook wel weten dat de klachten niet kloppen. 'Wat doe je als je advocaten onder druk wilt zetten om toch te betalen? Je begint een tuchtprocedure. Want dan wordt erover geschreven en komt het in de krant. Dat weten de curatoren!'

Uitspraak 'uiterlijk' 14 december